

strapontino—, segons el criteri i les regles de l'extensió geogràfica); ni aquest en suposar-hi un mot francic parent del b. al. *driesch*.

¿Per què no seria simplement *tresca-camp* 'lloc per anar trescant pel mig d'erms, camps a través, sense por d'aixafar collites'? Compost de tipus imperatiu i amb haplogogia, naturalment. No sé si Wartburg pensava en alg. c. així (com es podria deduir tàcitament de la referència que en el FEW II, 157b, § 1, fa de *trescamp* a THRÉSK-).

¹ Veg. els diccs. etim. d'Uhlenbeck i Kluge; en tot cas els dubtes no es poden estendre al caràcter indoeuropeu del mot, car així com així l'arxi-arrel pan-indoeuropea TER/TR- (ll. *tero*, *tritus*, *tribulare*, gr. *τρίβω*, indoïrani etc.) ¹⁵ forneix ampla base, i les formacions en -SK- són cosa que es repeteix pertot.

Tres-centè, tres-cents, V. *tres Trescol, trescolar*, V. *colar Trescoll*, V. *trascoll* i *coll*

Trescor en els dos exemples citats dels novellistes Marian Vayreda, i Josep Pous i Pagès, és clar que és idèntic a «d'aquella casa tan trista, aquell metge --- ab gran *trascor*» que el *Dag*. *dóna*, definint «temor, ansiedad», d'un costumista de 1866; i *AlcM* «tinc un *trascor*: m'han citat a casa del jutge» frase de Girona; si es pronuncia *traskór* amb -r com assegura *AlcM* i és verament masculí, sembla que ha de venir de *cor* (COR, CORDIS) amb TRANS; i no ho nego; però no ho acabo de veure clar, no tenint seguretat de la -r sensible¹ ni del gènere masculí (potser sí?); tanmateix Pous no ens ho assegura, no posant-hi article; i la cita de Vayreda (almenys pel que fa a la 1.ª ed., única autèntica, les altres són molt pòstum) és doblement inexacta puix que no porta «l'ansia i el *trascor*» sinó «l'ansia i *trascor*»: «jo en fruita d'aquell ambient de poesia que semblava desvetllar-me --- les entranyes, però en fruita com de frau, amb l'ansia i *trascor* del vailet que guaita pel pany de la clau les esplendideses del palau barrat a les seves plantes» (*Puny*.₁ xxiv, 365; *el trescor* només en les eds. 3.ª i 4.ª). No gosaria, doncs, rebutjar la idea que sigui un derivat abstracte de *trascar* amb -ATIONE, com si diguéssim 'batiment, bategament terrible'.

¹ Àdhuc si els consta (i no és dada improvisada com tantes de pron. en *AlcM*) és fàcil que vingui d'etim. pop. *cor*, pel contingut emotiu del mot. Però morfològicament, des de *cor*, no hi ha via lliure.

Tresdoble, V. *tres Tresdossa*, V. *tardossa*, DÒS ⁵⁰ (III, 191b19) *Tresga*, V. *traiga Tresena, treset, treseta, treseti*, V. *tres*

Tresflorina 'hypericum perforatum': deu ser alteració de *trasforina* 'foradada d'un costat a l'altre' ⁵⁵ (TRANS + FORARE), amb -l- repercussiva i contaminació de *flor*; cf. Cerverí 42/87.1, on es qualifica de *trasfòria* (assegurat per la rima) una obra material «sobtil e prima» en to elogiós; «li *tresforà* la mà així com si fos sageta», *VidesR*, 240v1 (trad. *perforavit*); oc. ant. *tras-*

forar «percer, pénétrer»: seria doncs una obra trepada, amb finíssim calat; cf. *tresflori* JMarc, *Dicc. Rims*, 983, rimant amb *ajutori* etc.; cf. *trescalam* (a TRES), si bé no crec que hi hagi relació etimològica, tot i designar variants del mateix gènere. El mot *tresforia* que *AlcM* cita de la Manescalía de Díez (fi S. xv) com a nom dels «humors que passen defora» al cavall que pateix alifac, potser no portarà idea de 'perforació', puix que no és més que exsudació de líquids (potser sí tanmateix?), en tot cas el mot em recorda més la idea i forma d'*esfojar-se* 'patir diarrea el bestiar', derivat de FOIRA 'diarrea' (veg.), ll. FÖRIA (IV, 71a41).

Tresforar, tresforia, V. *tresflorina*

Tresllat, del mateix Díez, és el cast. *trasijado* (DCEC/DECH, IJADA) *Tresllista, tresllo*, V. *tres Tresllis, treslliures*, V. *tres Tresmall*, V. *trama Tresmesí*, V. *tres Tresmudar*, V. *mudar Tresnét*, V. *tres Tresnuitada, tresnuitar*, V. *tres*

TRESOR, originàriament fou *tesor*, del ll. THESAURUS, i aquest, del gr. *θησαυρός* id. □ 1.ª doc.: S. XIII. *AlcM* en dona cita de 1268 en un doc. p. p. MiretS. És freqüent en Llull.

«—Digues amant: hon és ton poder?—. Respòs: —En lo poder de mon Amat --- Ab les forces de mon Amat. —Ab què't conortes? —Ab los *tesors* eternalis de mon Amat» (*Amic e A., Blanq.* III, 56.12); «Tot quant los prelats conservaven e stojaven, e en *tesor* metien, part ço que han mester a lur vida, emblaven --- als pobres de Crist» (*Merav., NCL.* IV, 218); que el nostre savi no usava el mot amb terminació llatinitzant ni occitana ens ho proven els seus versos, on rima amb ò oberta: «Si lo concili ha son for, / temprança gran serà'l *tesor*, / car tot serà vestit d'or / e de virtuts e de bon cor: / Senyor Déus, pluja! / perquè'l mal fuja, / car pecat puja!», «--- que Ell nos dó / concili verdader e bo / e que'l Papa dó gran perdó, / ab gran *tesor*, / car l'un e l'altre ha lo for, / e mal hi mor» (*Lo Concili* XI, 34; VI, 40).

En *tr-* ja quasi general en cat. antic: «Dix lo mercader, quan hagué cuberta l'olla del *tesor*: —Ací volria deixar qualque senyal --- per tal que conega on serà ---», *Eiximenis (Dotzèn, NCL.* VI, 70, més text a III, 1038b22). Així també en Jaume I i en BMetge; en els *CòstTort.*: «si algú, per cas de ventura, trobarà *tesor* en honor estranya ---» (95v^o); «los qui eren allí prengueren Malco dients que havia trobat *tesor*», *Eiximplis* (Ag. I, 216); «un gran Alcadi parlà per tots: --- O tu, enganador de nostre sanct propheta Maphomet, destrohidor dels nostres *tesors*, malmetedor de la noble pet pagana, fornicador ---», JoMartorell (Ag. I, 329.9). En la tradició lexicogràfica des del Busa-N. («*tesor*: thesaurus») etc.

Dintre de tot no deixà de trobar-se algun cas medieval de *tesor*, però molt minoritari (un poc més en els derivats, en -er i -eria, on l'afavoria una dissimilació preventiva). «Ella començà a parlar, e dix: —Curial, yo he deliberat comunicar a tu tots los meus *thesors*, e sens dir-te'n res he donat principi a la tua